

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/77/2022
Identifikačné číslo spisu: 6116224980
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2023
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6116224980.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu: Tuli A Tuli Laboratories s.r.o., so sídlom Pezinská 5104, 901 01 Malacky, IČO: 45 442 088, zastúpeného: Advokátska kancelária Michal Polák-advocati s.r.o., so sídlom Budyšínska 3A, 831 03 Bratislava, IČO: 36 860 751, v mene ktorej koná X.. Q. V., ako advokát a konateľ, proti žalovanému: Y. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX I. (do 27. apríla 2019 obchodné meno: Richard Gajniak - COMPSERVIS, sídlo podnikania: Železničiarov 296/40, 028 01 Trstená IČO: 43 142 001), zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Florián Gajniak advokát, s.r.o., so sídlom Šafárikovo nám. 2, 811 02 Bratislava, IČO: 47 238 674, v mene ktorej koná X.. X. U. E. F., ako advokát a konateľ, o ochranu práv z ochrannej známky a ochranu pred nekalou súťažou, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 10CbPv/1/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. apríla 2021, č. k. 41CoPv/5/2020-290, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 5. novembra 2019, č. k. 10CbPv/1/2017-182, rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.514,21 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol. Vo výroku III. súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 50% v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia vyššieho súdneho úradníka o ich výške. Výrokom IV. konanie v časti náhrady škody v sume 12.400,- Eur s príslušenstvom a v sume 10.485,79 Eur s príslušenstvom v zmysle čiastočných späťvzatí žaloby žalobcom zastavil.

2. Žalobca sa podanou žalobou domáhal ochrany práv z ochrannej známky č. XXXXXX zapísanej v

registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ochranná známka“ alebo „ochranná známka aureus“) a priznania peňažnej náhrady za porušenie týchto práv. Argumentácia žalobcu spočívala v tom, že žalovaný používal na svoju identifikáciu označenie zhodné s ochrannou známkou aureus. Žaloba obsahovala nárok žalobcu na náhradu škody v sume 32.400,- Eur, pričom žalobca vzal žalobu späť v časti náhrady škody prevyšujúcej sumu 9.514,21 Eur (4,74% ročne z celkových dosiahnutých tržieb u užívateľa chráneného označenia). Uvedenú zostávajúcu sumu 9.514,21 Eur určila znalkyňa, Ing. Miriam Šefčíková, PhD., v odbornom vyjadrení č. 1/2018, ako sumu primeraného licenčného poplatku za užívanie označenia zameniteľného s ochrannou známkou žalobcu v období od 16. januára 2015 do 9. júna 2016. Z tejto sumy si žalobca uplatnil i úrok z omeškania. Okrem týchto nárokov si žalobca uplatnil i nárok na primerané zadost'učinenie vo výške 7.600,- Eur, ktorý odôvodnil tým, že konaním žalovaného bola spochybnená jeho identita, oslabená jeho konkurencieschopnosť, dôveryhodnosť a stratil klientov.

3. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie zistil, že žalobca disponuje právami ku kombinovanej ochrannej známke aureus, ktorá je s právom prednosti od 21. júla 2014 (deň podania prihlášky) zapísaná do registra ochranných známk pre tovary v triede 9 a služby v triede 35, 38 a 42 medzinárodného triedenia tovarov a služieb (najmä služby týkajúce sa počítačov - požičiavanie počítačov, počítačové programovanie, tvorba softvéru, ochrana počítačov proti vírusom, atď.). Slovné prvky ochrannej známky „aureus services“ tvorili aj pôvodne obchodné meno žalobcu. Žalovaný podnikal na slovenskom trhu v oblasti počítačových služieb na základe živnostenského oprávnenia do 27. apríla 2019, kedy ukončil podnikanie. Za záväzky z podnikania pôvodného žalovaného podľa súdu prvej inštancie však ďalej zodpovedá žalovaný, ako fyzická osoba, preto na návrh žalobcu okresný súd pripustil zmenu žaloby v časti označenia žalovaného a konal so žalovaným, ako fyzickou osobou.

4. V konaní nebolo sporné, že žalovaný pri svojej podnikateľskej činnosti používal grafické označenie podobné s ochrannou známkou žalobcu pre zhodné a podobné služby, konkrétne zobrazenie výstražného trojuholníka, v strede ktorého je zobrazený symbol „@“ a okolo neho ďalšie prvky - telefónne číslo, slová „počítače, weby...“, „reg. pokladnice“, „www.mojpocitac.eu“, „webové stránky“, „www.comp-servis.sk“ (č.l. 17 a nasl. spisu).

5. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcu, že v tomto prípade nešlo len o používanie označenia s miestnym dosahom, pretože pri poskytovaní služieb prostredníctvom internetu sú stierané geografické obmedzenia, prístup k ponúkaným službám majú zákazníci z akéhokoľvek miesta, nielen z lokality, v ktorej má sídlo žalovaný. Vzhľadom na skutočnosť, že strany sporu boli priamymi konkurentmi na trhu (tzn. v relevantnom období poskytovali, rovnaké, alebo podobné služby), podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo možné vylúčiť, že žalovaný ako podnikateľ, nemohol získať na trhu neoprávnenú výhodu používaním označenia, ktoré v obchodnom styku dlhodobo používa žalobca. Konaním žalovaného, teda mohlo dochádzať k vyvolávaniu nebezpečenstva zámieny, teda ku nekalosúťažnému konaniu, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

6. Súd prvej inštancie upozornil, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody ekvivalentnej licenčnému poplatku, ktorý by bol žalobca získal, keby žalovaný platil za používanie ochrannej známky. Výšku bezdôvodného obohatenia žalovaný (pozn. dovolacieho súdu pravdepodobne mal súd prvej inštancie na mysli „žalobca“) doložil odborným vyjadrením č. 1/2018, v ktorom odborne spôsobilá osoba (znalkyňa zapísaná do zoznamu znalcov v odbore priemyselné vlastníctvo) určila výšku licenčného poplatku metódou licenčnej redukcie. Okresný súd považoval predmetné odborné vyjadrenie za relevantné, námietky žalovaného voči nemu nevzhliadol ako dôvodné a spochybňujúce jeho dôveryhodnosť. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že žalovaný viackrát v konaní uviedol, že predloží preskúmanie odborného vyjadrenia, ale neučinil tak.

7. Za daných okolností súd prvej inštancie v zmysle zásady kontradiktórnosti vychádzal z dôkazov predložených stranami a priznal žalobcovi žiadanú náhradu škody vo výške podľa odborného vyjadrenia. Zo sumy náhrady škody okresný súd žalobcovi nepriznal požadovaný úrok z omeškania spätne (pred rozhodnutím súdu), pretože bol názoru, že tento nárok vznikol až momentom jeho priznania súdom, t. j. úrok z omeškania žalobcovi patrí až pre prípadné omeškание žalovaného s plnením podľa rozsudku.

8. Vo vzťahu k žalobcom požadovanému primeranému zadost'učineniu v sume 7.600,-Eur, ako satisfakcie za zásah do práv z ochrannej známky, súd prvej inštancie uviedol, že opodstatnenosť tohto nároku žalobca v konaní nepreukázal. Inými slovami, žalobca nepreukázal, že by jeho ochranná známka, čo len čiastočne, stratila svoju rozlišovaciu spôsobilosť, alebo že by jeho povest' bola inak negatívne

dotknutá. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu aj v tejto časti zamietol.

9. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p a § 262 ods. 1 C.s.p., t.j. podľa pomeru úspechu strán, preto žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%. Žalobca bol v základe konania úspešný (v tom, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté), súd mu priznal požadovanú náhradu škody (okrem príslušenstva - úroku z omeškania), nepriznal mu primerané zadost'učinenie.

10. Na odvolanie žalobcu a žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 28. apríla 2021, č. k. 41CoPv/5/2020-290, výrokom I. rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 5. novembra 2019, č. k. 10CbPv/1/2017-182, v napadnutej I. výrokovej vete, ktorou súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.514,21 Eur potvrdil. Výrokom II. rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 5. novembra 2019, č. k. 10CbPv/1/2017-182, v napadnutej II. výrokovej vete, v časti ktorou súd zamietol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 9.514,21 Eur odo dňa 15. júna 2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. odvolanie žalovaného voči II. a IV. výrokovej vete rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 5. novembra 2019, č. k. 10CbPv/1/2017-182, odmietol. Výrokom IV. rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 5. novembra 2019, č. k. 10CbPv/1/2017-182, v napadnutej III. výrokovej vete, ktorou súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 50% zmenil tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 52%. Výrokom V. odvolací súd nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaniach, odvolací súd skonštatoval, že odvolanie žalovaného voči I. výrokovej vete rozsudku nie je dôvodné, a preto rozsudok v napadnutej I. výrokovej vete podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil. Ako dôvodné vzhliadol odvolací súd odvolanie žalovaného voči III. výrokovej vete, ktorú odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil. Súčasne odvolací súd odvolanie žalovaného voči II. a IV. výrokovej vete odmietol podľa § 386 písm. c/ C.s.p., ako odvolanie podané voči výrokom rozhodnutia, proti ktorým nie je odvolanie zo strany žalovaného prípustné. Odvolací súd prejednaním odvolania žalobcu dospel k záveru, že jeho odvolanie voči II. výrokovej vete, v časti ktorou súd zamietol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania je dôvodné, a preto odvolací súd v tejto časti II. výrokovej vety napadnutý rozsudok podľa § 388 C.s.p. zmenil. Odvolanie žalobcu voči III. výrokovej vete rozsudku odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

12. Na základe súdneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého odvolací súd vychádzal a nijakým spôsobom sa od neho neodchýlil (§ 383 C.s.p.), nakoľko súd prvej inštancie vykonal dokazovanie všetkými dôkazmi, ktoré strany označili a predložili pri zásade rešpektovania koncentrácie konania. V odvolacom konaní strany ďalšie návrhy na dôkazy okrem dôkazov navrhovaných pred súdom prvej inštancie neoznačili a nepredložili, a ani odvolací súd nezistil existenciou ďalších dôkazov nevyhnutých pre rozhodnutie vo veci (§ 295 C.s.p. v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p.).

13. V súvislosti s odvolaním žalovaného voči II. a IV. výrokovej vete rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd odvolanie žalovaného podľa ust. § 386 písm. c/ C.s.p. odmietol, pretože u žalovaného nebola splnená subjektívna stránka prípustnosti odvolania.

14. Žalovaný súdu prvej inštancie ďalej vytýkal, že nevykonal ním navrhnutý dôkaz na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to znalecké dokazovanie. Žalovaný trval na tom, že mal okresný súd ustanoviť nezávislého znalca, pretože Odborné vyjadrenie č. 1/2018 (ďalej len „odborné vyjadrenia“) predložené žalobcom považoval za neodborné s tým, že v ňom podľa žalovaného bola použitá nesprávna metóda. Rovnako žalovaný namietol to, že odborné vyjadrenie bolo urobené na objednávku žalobcu, v dôsledku čoho malo byť nepreskúmateľné.

15. V tejto súvislosti odvolací súd upozornil na to, že podľa Civilného sporového konania je dôkazná iniciatíva presunutá zo súdu na strany sporu. Žalobca v konaní predložil odborné vyjadrenie vypracované znalkyňou, Ing. Miriam Šefčíkovou, PhD.. Úprava inštitútu odborného vyjadrenia je v Civilnom sporovom poriadku obsiahnutá v ust. § 206. Odvolací súd uviedol, že zákon preferuje odborné vyjadrenie, ako rýchlejší a efektívnejší prostriedok objasnenia skutočností, pre ktoré nie sú potrebné vedecké znalosti (ako pri znaleckom posudku), ale postačujú znalosti odborné. Odborné vyjadrenie je menej formálny a procesne jednoduchší prostriedok, ako znalecký posudok, neznamená to však, že by

malo menšiu dôkaznú silu. Tam, kde to skúmané okolnosti umožňujú, sa preferuje odborné vyjadrenie z dôvodu hospodárnosti konania. Ustanovenie § 206 C.s.p. síce hovorí o odbornom vyjadrení vyžiadanom súdom na návrh strany v konaní, avšak odvolací súd vyslovil názor, že odborné vyjadrenie môže predložiť do konania strana sporu, ako vyjadrenie zadovážené stranou sporu. De lege lata sa súkromné odborné vyjadrenie môže vykonať len ako dôkaz listinou, nakoľko neexistuje žiadny všeobecný zoznam odborne spôsobilých osôb alebo iná záruka dostatočnej odbornosti osoby, ktorá vyjadrenie vypracúva. Je teda na súde, aby posúdil, či osoba, ktorá vyjadrenie vypracovala, je v danej problematike dostatočne odborne zdatná, a či skúsenosti a vedomosti tejto osoby poskytujú záruku správnosti záverov uvedených v odbornom vyjadrení. V danom prípade odvolací súd prihliadol na skutočnosť, že odborné vyjadrenie vypracovala znalkyňa, pričom § 18 Zákona o znalcoch a tlmočníkoch výslovne predpokladá vykonávanie ostatných úkonov znaleckej činnosti, na ktoré sa primerane vzťahujú ustanovenia zákona o znalcoch a tlmočníkoch o znaleckom posudku. Medzi ostatné úkony patria okrem iného aj odborné vyjadrenia, avšak Civilný sporový poriadok takýto druh odborného vyjadrenia nerozlišuje. Odvolací súd zastáva názor, že zápis osoby do zoznamu znalcov pre určitý odbor predstavuje dostatočnú záruku toho, že táto osoba je odborné zdatná pre vypracovanie odborného vyjadrenia v tomto odbore.

16. Z predloženého odborného vyjadrenia (č.l. 111 spisu) vyplýva, že Ing. Míriam Šefčíková, PhD. je znalkyňou z odboru priemyselné vlastníctvo, teda je osobou odborne zdatnou na určenie primeranej výšky licenčného poplatku za užívanie označenia zameniteľného s ochrannou známkou zápisu č. 239118 v Registri ochranných známk Úradu priemyselného vlastníctva SR. Súd prvej inštancie tak podľa názoru odvolacieho súdu nepochybil, pokiaľ zobral závery vyplývajúce z odborného vyjadrenia za základ pre rozhodnutie o uplatnenej náhrade škody. Súčasne odvolací súd poukázal na to, že súdy nemôžu hodnotiť odborné závery, ku ktorým znalec dospel z hľadiska ich správnosti. Nakoľko súkromné odborné vyjadrenie bolo vypracované zapísaným znalcom, čo vyplýva aj zo znaleckej doložky odborného vyjadrenia a ide o znalecký úkon zapísaný pod poradovým číslom 1/2018, odvolací súd uzavrel postup súdu prvej inštancie ako správny, keď závery odborného vyjadrenia zobral ako základ pre svoje rozhodnutie.

17. Nenariadenie vypracovania nezávislého znaleckého posudku súdom prvej inštancie odvolací súd posúdil ako postup, ktorým súd prvej inštancie nepochybil a neporušil práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že žalovaný viackrát v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že predloží súdu preskúmanie odborného vyjadrenia, ale neurobil tak. Žalovaný však začal namietat skutočnosť, že odborné vyjadrenie nepostačuje, a že rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky až vo svojom vyjadrení zo dňa 16. júna 2019, pričom konanie začalo na súde už dňa 30. decembra 2016. Okresný súd teda postupoval v súlade so zákonným ust. § 153 ods. 1, 2 C.s.p. a v zmysle zásady kontradiktórnosti konania na návrh žalovaného na nariadenie znaleckého dokazovania neprihliadol a vychádzal z dôkazov predložených stranami konania. Odvolací súd vyjadril súhlas s postupom okresného súdu, pretože žalovaný mal možnosť prostriedkov procesnej obrany, teda návrh na ustanovenie znalca navrhnuť skôr, avšak namiesto toho zavádzal súd konštatovaním o predložení preskúmania odborného vyjadrenia, čo však neurobil.

18. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách podľa § 167 C.s.p. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení, alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. Ako už bolo uvedené, ustanovenie § 153 ods. 2 a 3 C.s.p. zakotvuje sankciu za to, že strana sporu nesplnila povinnosť uloženú v § 153 ods. 1 C.s.p. (sudcovská koncentrácia konania). Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný produkoval návrh na vykonanie znaleckého dokazovania až skoro po 2,5 roku od podania žaloby, pričom pred týmto návrhom súdu opakovane konštatoval, že predloží preskúmané odborné vyjadrenie.

19. Pokiaľ by okresný súd chcel na návrh žalovaného nariadiť znalecké dokazovanie, došlo by podľa odvolacieho súdu k neprimeranému predĺženiu súdneho sporu zavinením žalovaného, ktorý postup súdu by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie považoval návrh žalovaného na ustanovenie znalca v súdnom konaní za návrh dôkazu predložený oneskorene, tzn. nie včas.

20. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci dospel k správne mu záveru, že žalovaný používaním sporného označenia tovarov, a/ alebo služieb zhodne s ochrannou známkou žalobcu vyvolal nebezpečenstvo zámieny tovarov a služieb, čím došlo k nekalosúťažnému konaniu. Nakoľko žalobca odborným vyjadrením vierohodne preukázal náhradu škody ekvivalentnou licenčným poplatku v sume 9.514,21 Eur a žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobcom predložené odborné vyjadrenie naozaj používa nesprávnu metodiku a že je potrebné vedecké poznatky, t.j. znalecký posudok pre kvalifikované určenie náhrady škody - ekvivalentu licenčného poplatku, odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie v I. výrokovej vete za vecne správny, a preto v tejto časti rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

21. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobcovi patrí úrok z omeškania až pre prípadné omeškanie žalovaného s ním podľa tohto rozsudku. Keďže ide v danom prípade o nárok na peňažnú náhradu, ktorý je nesporne nárokom (požiadavkou) majetkovej povahy, treba pre priznanie úrokov z omeškania postupovať v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobca v konaní preukázal, že žalovanému bola dňa 7. júna 2016 doručená odpoveď žalobcu, ktorou vyzval žalovaného na úhradu náhrady škody v lehote siedmich dní od jej doručenia, teda do 14. júna 2016 a žalovaný náhradu škody v určenej lehote nezaplatil, žalovaný sa dňom 15. júna 2016 dostal do omeškania so zaplatením náhrady škody. Žalobcovi preto vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a 3 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka vo výške 8% ročne zo sumy 9.514,21 Eur odo dňa 15. júna 2016 do zaplatenia, a preto odvolací súd v II. výrokovej vete, v časti, ktorou súd zamietol žalobu žalobcu ohľadne úrokov z omeškania a podľa § 388 C.s.p. zmenil.

22. Dôvodnosť odvolania žalovaného odvolací súd vzhľadom na vzťah k III. výrokovej vete rozsudku okresného súdu. Odvolací súd konštatuje, že žalobca si žalobou uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie náhrady škody vo výške 32.400,- Eur a nárok na primerané zadosťučinenie vo výške 7.600,- Eur. Za nesporné považoval odvolací súd, že súd prvej inštancie žalovanému nárok na priznanie finančného zadosťučinenia v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania vzniku nároku na finančné zadosťučinenie. V tejto časti žalobca nepodal voči rozsudku odvolanie, teda žalobca podal v sume 7.600,- Eur žalobu nedôvodne. Zároveň, čo sa týka uplatnenej náhrady škody v sume 32.400,- Eur zobrať v priebehu konania žalobu čiastočne späť, a to v sume 12.400,- Eur a 10.485,79 Eur, čím obmedzil žalobu na náhradu škody vo výške 9.514,21 Eur. Žalobca v priebehu konania pristúpil k čiastočnému späťvzatiu žaloby na základe skutočnosti, že z odborného vyjadrenia, ktoré si dal vypracovať, zistil dôvodne uplatnenú výšku škody len v sume 9.514,21 Eur, a preto vo zvyšku, čo do sumy 32.400,- Eur zobrať žalobu čiastočne späť. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že žalobcovi nič nebránilo, aby si odborné vyjadrenie dal vypracovať ešte pred podaním žaloby na súd a aby v žalobe uviedol sumu, dôvodnosť ktorej by vedel v konaní preukázať. Na základe uvedených skutočností odvolací súd zistil, že žalobca si v konaní celkom uplatnil sumu 40.000,- Eur (náhrada škody a finančné zadosťučinenie), pričom dôvodne bola podaná žaloba len v časti sumy 9.514,21 Eur, čo predstavuje zo žalovanej sumy 40.000,- Eur 24% a zvyšok uplatneného nároku titulom finančného zadosťučinenia v sume 7.600,- Eur, v ktorej časti bola žaloba zamietnutá a v sumách 12.400,- Eur a 10.485,79 Eur, v ktorých bolo konanie z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby zastavené z dôvodu zavinenia na strane žalobcu, spolu predstavuje 76% z celkovo žalovanej sumy 40.000,- Eur. S poukazom na § 255 ods. 2 C.s.p. a § 256 ods. 1 C.s.p. mal v konečnom pomere žalovaný voči žalobcovi v spore 52% úspech. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti III. výrokovej vety podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 52%.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p.

24. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.).

25. Dovolateľ vyjadril nesúhlas s konštatovaním odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie vykonal

dokazovanie všetkými dôkazmi, ktoré strany označili a predložili pri zásade rešpektovania koncentrácie konania. Dovolateľ poukázal na to, že jeho právny zástupca viackrát žiadal o pribratie znalca súdom. Na poslednom sporovom pojednávaní opätovne žiadal o pribratie znalca na vypracovanie znaleckého posudku, nakoľko odmietal odborné vyjadrenie z dôvodu jeho neodbornosti, nepreskúmateľnosti, kedy bola použitá nesprávna metóda a bolo urobené na objednávku žalobcu. Túto nepreskúmateľnosť odôvodnil dovolateľ tým, že v texte tohto odborného vyjadrenia (str. 12, ods. 5) sú uvedené údaje o licenčných poplatkoch na Slovensku a krajinách OECD, ktoré však vôbec nie sú spojené s príslušnou citáciou prameňa v tomto odbornom vyjadrení (porušenie zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon), a ako uvádza autor odborného vyjadrenia sú údaje za roky 2000 až 2010, pričom v tomto spore ide o obdobie roka 2015 a 2016. Dovolateľ ďalej spochybňoval, že tieto údaje nie sú v publikácii OECD Science, Technology and Industry Outlook 2012 vôbec uvedené, lebo neboli vôbec zistené. Za zásadné považoval dovolateľ aj dvojnásobné zohľadnenie parametrov dĺžky užívania ochrannej známky, a to v tabuľke č. 1 Redukčná metóda poradové číslo 4. (str. 9), kde sa uvádza dĺžka používania ochrannej známky nad 10 rokov (ochranná známka je registrovaná od roku 2015) a súčin hodnotenia (str. 12, ods. 3) podľa tabuľky č. 1, 79 bodov s 3-násobkom významnosti ochrannej známky (rovnaký parameter ako je vyššie uvedený a metodicky neodôvodnený), ktorý v konečnom dôsledku výšku licenčného poplatku v menovitom vyjadrení ustálil na sumu 9.514,21 Eur. Dovolateľ trvá na tom, že ani táto pasáž odborného vyjadrenia nie je metodicky správna, pretože nie je vôbec uvedený podklad na použitie týchto postupov, a preto dovolateľ tento postup považuje rovnako za nepreskúmateľný a nesprávny. V prípade, že by súd prvej inštancie pribral znalca na vypracovanie znaleckého posudku, tieto nesprávnosti (nepreskúmateľnosť) a neodborný prístup (nepoužitý odkaz na metodiku výpočtu) by dal do relevantného stupňa odbornosti.

26. Dovolateľ sa rovnako nestotožnil so záverom odvolacieho súdu o správnosti postupu súdu prvej inštancie, keď tento zobral závery predmetného odborného vyjadrenia za presvedčivé, a to s poukazom na skutočnosť, že toto odborné vyjadrenie urobil znalec bez toho, aby posúdil stanovisko žalovaného, ktoré bolo vecné a konštatovalo, že toto odborné vyjadrenie je neodborné, chybné a nepreskúmateľné.

27. Podľa názoru dovolateľa okresný súd pochybil, keď znalca na vypracovanie znaleckého posudku nepribral, pretože bolo potrebné aplikovať ust. § 207 C.s.p., teda že rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206 (vypracovanie odborného vyjadrenia). Dovolateľ poukázal na dôvodovú správu k CSP, podľa ktorej na posúdenie skutočností založených na vedeckých poznatkoch môže súd nariadiť znalecké dokazovanie, čo je v súlade s právnou úpravou obsiahnutou v zákone č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Dôraz dovolateľ kládol na to, že znalecký posudok so všetkými jeho náležitosťami má vyššiu odbornú úroveň, ako odborné vyjadrenie, preto mal súd na návrh právneho zástupcu žalovaného nariadiť znalecké dokazovanie a ustanoviť nezávislého znalca. Na podporu svojho tvrdenia dovolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. januára 2010, sp. zn. 1MObdV/11/2008.

28. V rámci podaného dovolania dovolateľ zdôraznil, že súd prvej inštancie na poslednom sporovom pojednávaní neodôvodnil, prečo návrhu na doplnenie dokazovania pribratím znalca na vypracovanie znaleckého posudku nevyhovel, rovnako odmietnutie tohto návrhu súd prvej inštancie neodôvodnil ani vo svojom rozsudku. Súd prvej inštancie sa podľa dovolateľa obmedzil len na konštatovanie, že žalovaný vo svojom vyjadrení zaslanom na súd uviedol, že predloží do dvoch mesiacov vyjadrenie k odbornému vyjadreniu, ktorý postup žalovaného bol anulovaný viacerými návrhmi jeho právneho zástupcu o pribratie znalca na vypracovanie znaleckého posudku.

29. Výriešenie vyššie uvedenej právnej otázky v rámci dokazovania považoval dovolateľ za tak dôležité, že to mohlo mať vplyv na rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. Nevykonanie tohto dôkazu odôvodnené hospodárnosťou konania dovolateľ odmietol. Na doplnenie dovolateľ uviedol, že predĺženie konania zo strany žalovaného bolo spôsobené len právom žalovaného podať návrh na prerušenie konania z dôvodu podania návrhu na neplatnosť ochrannej známky žalobcu na Úrad priemyselného vlastníctva SR, a nie jeho nečinnosťou.

30. Dovolateľ poukázal aj na to, že v rozsudku odvolacieho súdu je uvedené nové obchodné meno a sídlo žalobcu, ktoré nie je totožné s obchodným menom žalobcu v celom spise, pričom ochranná známka je zapísaná stále na pôvodné obchodné meno žalobcu. V závere dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

31. K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný v súlade s ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

33. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

34. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

35. Podľa ust. § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

36. Dovolateľ bol toho názoru, že je jeho dovolanie prípustné podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., v zmysle ktorého sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

37. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

38. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju sám, nakoľko nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 C.s.p. oprel dovolateľ prípustnosť dovolania (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2020, č. k. I. ÚS 51/2020).

39. Podľa § 428 C.s.p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

40. Podľa § 432 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

41. Podľa ust. § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

42. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu

zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C.s.p. v spojení s ust. § 432 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

43. Dovolací súd ďalej uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., sa rozumie otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017). Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje, alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C.s.p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne, alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

44. Dovolací súd z dovolania žalovaného zistil, že tento v rámci dovolania výslovne neformuloval žiadnu právnou otázku. Dovolací súd poukazuje na stranu 3 odstavce 2 dovolania, kde dovolateľ podčiarkol vetu v nasledovnom znení: „Navyše súd prvého stupňa na základe návrhu na doplnenie dokazovania pribratím znalca na vypracovanie znaleckého posudku na poslednom sporovom pojednávaní, ani neodôvodnil, prečo tak urobil, rovnako v rozsudku neodôvodnil odmietnutie tohto návrhu právneho zástupcu žalovaného, čo je z procesného a zákonného hľadiska bežná prax súdov“. Pričom v ďalšom odseku dovolania žalovaný uviedol, že: „Výriešenie vyššie uvedenej právnej otázky v rámci dokazovania bola tak dôležitá, že mohla mať vplyv na rozhodovanie prvostupňového ako aj druhostupňového súdu“.

45. Z vyššie uvedenej formulácie obsiahnutej v dovolaní sa dovolaciemu súdu javí, že dovolateľ v konečnom dôsledku namieta, že jeho opakovanému návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania nebolo v konaní pred súdom prvej inštancie vyhovené a nevykonanie navrhovaného znaleckého dokazovania nebolo súdom prvej inštancie na poslednom pojednávaní vysvetlené, a rovnako ani odôvodnené v rozsudku. Uvedený postup súdu prvej inštancie bol odvolacím súdom vyhodnotený ako správny, s čím sa dovolateľ nestotožnil, pretože vykonanie znaleckého dokazovania nestranným znalcom by podľa jeho názoru preukázalo, že odborné vyjadrenie, na ktorom konajúce súdy založili svoje rozhodnutia, je neodborné, chybné a nepreskúmateľné.

46. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. by mal dovolateľ vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

47. Jediné rozhodnutie odvolacieho súdu, na ktoré dovolateľ v rámci svojho dovolania poukázal bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. januára 2010, sp. zn. I MObdV/11/2008. Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že sa v predmetnom uznesení Najvyšší súd SR zaoberal znaleckým dokazovaním, a nie odborným vyjadrením, ktorého relevanciu dovolateľ v prejednávacom spore spochybňuje. Najvyšší súd SR v tomto uznesení uviedol, že: „I keď má znalecké dokazovanie špecifický charakter a zvláštne postavenie medzi dôkaznými prostriedkami, zostáva jedným z možných dôkazov. Tak, ako ostatné dôkazy, i znalecký posudok musí súd podrobiť hodnoteniu. Posudok preto musí v sebe spájať vysokú odbornosť so zrozumiteľnosťou slovného vyjadrenia záverov a postupu, akým k nemu dospel, aby súd, prípadne iný orgán, pre ktorý je posudok určený, bol schopný pochopiť jeho dôkazný význam, aj keď sám nemá odborné vedomosti. Ak sa uvedené zásady nedodržia, prestáva byť rozsudok, či iné rozhodnutie, výsledkom rozhodovania súdu (sudcu), ale ide o „znalecké rozhodnutie“, kde súd len deklaruje za svoj záver niekoho iného“.

48. Napriek tomu, že je možné vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

analogicky aplikovať aj na inštitút, ktorým je odborné vyjadrenie, dovolací súd konštatuje, že konajúce súdy v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov nezistili, že by odborné vyjadrenie predložené žalobcom v danom spore nezodpovedalo požiadavkám formulovaným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Inými slovami, všeobecné súdy nemali pochybnosť o vierohodnosti odborného vyjadrenia, preto bolo dôkazné bremeno na žalovanom, aby preukázal opak.

49. Dovolanie podľa dovolacieho súdu jasne vyjadruje nesúhlas žalovaného so záverom konajúcich súdov o tom, že považovali odborné vyjadrenie za vierohodné a dostatočné na preukázanie výšky náhrady škody, resp. bezdôvodného obohatenia ekvivalentného licenčného poplatku, ktorý by bol žalobca získal, keby žalovaný bol býval platil za používanie ochrannej známky. Uvedené však nepredstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

50. Dovolací súd konštatuje, že uvedenie dovolacieho dôvodu § 421 písm. a/ C.s.p. nepredstavuje náležitú argumentáciu dovolateľa vzťahujúcu sa k odklonu rozhodnutí súdov nižších inštancií od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa obsahu dovolania sa skôr jedná o vyjadrenie nesúhlasu s postupom všeobecných súdov, ktoré nevykonaním znaleckého dokazovania ako dôkazu, ktorý navrhol v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný, dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok aj vydanie nesprávnych rozhodnutí. Z obsahu dovolania teda podľa dovolacieho súdu nie je zrejmé, akú konkrétnu právnu otázku žalovaný (v prípade nevykonania znaleckého dokazovania a posúdenie vierohodnosti a dostatočnosti odborného vyjadrenia) namietal, neuviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, ani v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalovaným nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

51. Napriek tomu, že žalovaný vo svojom dovolaní výslovne uviedol len dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., dovolací súd konštatuje, že z jeho obsahu sa dá vydedukovať argumentácia, ktorú je možné subsumovať pod dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. Vzhľadom na uvedené dovolací súd zisťoval, či je dovolanie žalovaného prípustné podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

52. Podľa ust. § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C.s.p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

53. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C.s.p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C.s.p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

54. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C.s.p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

55. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých

mimoriadnych opravných prostriedkoch.

56. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

57. Podľa ust. § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

58. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C.s.p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

59. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru pojednania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, body 37 až 41).

60. V súvislosti s nevykonaním znaleckého dokazovania, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie opakovane navrhoval žalovaný, považuje dovolací súd za potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. júna 2022, sp. zn. 2Obdo/53/2022, z ktorého vyplýva, že: „pokiaľ súd nevykonal v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonal iné dôkazy, na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). V súvislosti s uvedeným však dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/2009). Práve z uvedeného dôvodu dovolací súd považoval za nevyhnutné zaoberať sa skutočnosťou, či o uvedený výnimočný prípad nejde aj v súdnej veci“.

61. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či, a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/2003).

62. V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania, Najvyšší súd Slovenskej republiky v bode 18 odôvodnenia uznesenia (sp. zn. 2Obdo/53/2022) zdôraznil, že: „posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutia, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie sporových strán. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov“.

63. V zmysle nález Ústavného súdu SR zo dňa 26. januára 2010, sp. zn. III. ÚS 332/2009 (obdobne v 5Cdo/107/2019) k porušeniu práva na spravodlivý proces dochádza v prípadoch, kedy súd nevykoná stranou navrhovaný dôkaz, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť.

64. Z rozhodnutí súdov oboch inštancií podľa dovolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že o takýto prípad porušenia práva sa v prejednávanej veci nejedná. Z priebehu konania, ako i z rozhodnutí konajúcich súdov je zreteľné, že dokazovanie bolo vykonané vypočutím právnych zástupcov strán, oboznámením sa s ich písomnými vyjadreniami a listinnými dôkazmi predloženými stranami (písomnou komunikáciou strán, výpisom z registra ochranných známk, ukázkami internetových stránok, dôkazmi o tom, že žalovaný poskytoval služby aj klientom mimo regiónu svojho sídla, predloženým odborným vyjadrením a ďalšími listinnými dôkazmi v spise). Uvedené dôkazy dali súdom dostatočný záver o tom, že žalobcovi vznikol nekalosúťažným konaním žalovaného nárok na náhradu škody ekvivalentnej licenčnému poplatku, ktorý by bol žalovaný platil za používanie ochrannej známky žalobcovi. Výšku náhrady škody, resp. bezdôvodného obohatenia žalobca doložil odborným vyjadrením, v ktorom odborne spôsobilá osoba (znalkyňa zapísaná do zoznamu znalcov v odbore priemyselné vlastníctvo) určila výšku licenčného poplatku metódou licenčnej redukcie. Súd prvej inštancie jej odborné vyjadrenie považoval za hodnoverné a postačujúce. Námietky žalovaného spochybňujúce dôveryhodnosť odborného vyjadrenia súd prvej inštancie nepovažoval za relevantné. Žalovaný viackrát uviedol, že predloží preskúmanie odborného vyjadrenia, ale neučinil tak. Súd prvej inštancie tak vychádzal v zmysle zásady kontradiktórnosti z dôkazov predložených stranami a priznal žalobcovi žiadanú náhradu škody vo výške podľa odborného vyjadrenia.

65. Dovolací súd upriamuje pozornosť aj na napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že žalobca odborným vyjadrením vierohodne preukázal náhradu škody ekvivalentnú licenčnému poplatku v sume 9.514,21 Eur, na rozdiel od žalovaného, ktorý v konaní nepreukázal, že žalobcom predložené odborné vyjadrenie naozaj používa nesprávnu metodiku, a že je potrebné vedecké poznatky, t.j. znalecký posudok pre kvalifikované určenie náhrady škody - ekvivalentu licenčného poplatku. Odvolací súd upozornil, že odborné vyjadrenie vypracoval znalec, ktorý zodpovedá za odbornú stránku tohto odborného vyjadrenia, preto nevidel dôvod, prečo nemal súd prvej inštancie zobrať závery tohto odborného vyjadrenia ako základ rozhodnutia vo veci. Rovnako odvolací súd zobral do úvahy, že po tom, ako žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložil odborné vyjadrenie, žalovaný opakovane tvrdil, že predloží preskúmané odborné vyjadrenie, čo neurobil a následne začal vznášať návrhy na nariadenie znaleckého dokazovania. Takýto postup žalovaného v konaní posúdil odvolací súd, ako postup odporujúci sudcovskej koncentrácii konania (o včasnosti uplatnenia prostriedkov procesnej obrany). Uvedené malo tak podľa odvolacieho súdu za následok, že súd na omeškaný procesný úkon nebol povinný prihliadnuť. Vzhľadom na uvedené okolnosti odvolací súd uzavrel, že nariadenie znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie by okrem iného bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, pretože by došlo k neprimeranému predĺženiu súdneho sporu zavinením žalovaného. Odvolací súd preto v zhode s názorom súdu prvej inštancie vyhodnotil návrh žalovaného na ustanovenie znalca v súdnom konaní za návrh dôkazu predložený nie včas.

66. Do dispozičnej právomoci súdu v zmysle ust. § 185 ods. 1 C.s.p. patrí rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C.s.p.). Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. V preskúmvanej veci nemal dovolací súd za preukázané, že by sa týmto postupom súdy nižšej inštancie neriadili.

67. Dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241

ods. 1 písm. a/ až c/ O .s.p. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta .s.p., ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. novembra 2013, sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

68. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť.

Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C.s.p.).

69. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

70. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 C.s.p.).

71. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením, alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení“.

72. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. októbra 2020, sp. zn. 9Cdo/209/2020, v zmysle ktorého (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (čo nie je daný prípad) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS/465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

73. Ďalšia námietka dovolateľa sa týkala nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia rozhodnutia konajúcich súdov v časti nevyhovenia návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie a posúdenia odborného vyjadrenia uskutočneného znalcom ako presvedčivého, a to napriek tomu, že toto odborné vyjadrenie bolo podľa žalovaného neodborné, chybné a nepreskúmateľné. Napriek subjektívnemu názoru dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dovolací súd konštatuje, že z rozhodnutí konajúcich súdov je zrejmé, čo považovali za sporné, nesporné a podstatné v danom spore.

74. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

75. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

76. Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v

súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (II. ÚS 78/05).

77. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali, alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

78. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 C.s.p. - pozn. dovolacieho súdu).

79. Dovolací súd s odkazom na bod 64. a 65. tohto uznesenia vyslovuje dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií, kedy odvolací súd odôvodnenie názoru o hodnovernosti odborného vyjadrenia, ako relevantného dôkazu pre záver o oprávnenej výške nároku na náhradu škody ekvivalentnej licenčnému poplatku, ktorý by žalovaný za používanie ochrannej známky zaplatil žalobcovi, ešte doplnil. Súčasne odvolací súd upozornil na sudcovskú koncentráciu konania, podľa ktorej na dôkaz (návrh na vykonanie znaleckého dokazovania) uplatnený v konaní nie včas, súd prvej inštancie správne neprihliadol, pretože by to bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

80. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde.

81. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd napokon pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 01.07.2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

82. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je arbitrárne, nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil.

83. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje dovolací súd námietku žalovaného ohľadom nedostatočného

odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako nedôvodnú.

84. Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie ako aj rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. spĺňajú, a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné.

85. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ v dovolaní nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ust. § 420 písm. f/ C.s.p. Súčasne dovolanie žalovaného neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ a f/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

86. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p., pričom žalobcovi, ktorý bol v dovolacom konaní úspešný, nepriznal náhradu trov konania, keďže mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

87. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.